

zvostal pánik v lóži. Línej jak ta veška. Zasloužilá veška, neb si to zasloužil. A tak jsme si vyrazili do polí jen ve třech. Původně jsem to neměla v plánu natáhnout tak, jak jsme to nakonec natáhli. Ale..... vždycky to hrozně uteče. Vždycky je toho tolik, co musíme udělat. A navíc jsou dva, takže chci-li dělit čas spravedlivě, jsme venku halt nakonec dvakrát tak dlouho.

Tali byla docela hodná, tak to se člověku taky nechce nechat protéct mezi prstama momenty, kdy nám to jde. Nesmýkaly jsme se, šly jsme!! Fajn, bylo to fajn. Po přepnutí na stopku mi neurvala ani rameno, ani ruku, ani prst. Šla. Až na začátku už přímov polích to na ní přišlo, ale... bylo to něco jinýho. Nebylo to takový to její volání dále. Vůbec ne. Bylo to klasický zběsilý pobíhání psího šílence, kterej má radost □ . Jen je to v jejím podání na tý stopce prostě pro toho, kdo jí drží krapítek namáhavý. Vypustila páru a pak už zase byla s námi, žádněj tah na stařinu, normální pes. Došli jsme do srdce stařiny, tam jsem jí dala "volnou" tlapku, uvázala ji na stopce k pražci a ať si děvče dělá, co chce. My si s Rumíčkem házeli balonek. Jednou se k nám dokonce i přidala! Slabý to záblesk a ojedinej, ale fajn.

Udělala jsem to stejně jako minule, odvázala jí stopku od pražce a šli jsme k muldám. A stejně jako minule - řvala jako prokopnutá, že jí mám taky házet... a stejně jako minule - s prvním hozeným ragbičem udála hoplá a šup do mlází. Reakce na moje volání, nula. Tak jsem si tam pro ní došla a pak už jsme si vystačily jen s hlasovou navigací. Jen teda velmi velmi hlasitou a důraznou (vždycky se hrozně stydím). Ale, fugnovaly jsme. Tedy fungovali jsme. Páč Rumíček tam přece byl taky. A lítal muldama jako ten blááásen. Je fajn, že se na něj člověk může hodně spolehnout. Je to můj rozumnej pán . I když jasně, taky dokáže zazlobit, svatej rozhodně není. Ale tady v polích je mi hodně velkým pomocníkem. Když nic jinýho, tak jakmile najde zvěř, mám situaci připravenou jak na dlani.

Je to trochu rozdíl od let minulých. V místech kde jsem si se svými psy chodila s rukama v kapsách, zpívala si koledy, ted' lítám jako magor a stejně jako magor místo zpěvu dost často řvu. Doslova. Neb normální hlas, nebo radostný hlas, motivující hlas a každý další jiný hlas, kterej vás napadne, si můžu tak narvat leda do trenek. Holt předchozí zkušenosti, který Tali má, jsou předchozí zkušenosti. No ale tak, s volně loženou stopkou a občasným hlasitým projevem jsme prošli stařinou do další části polí a nebyl to až takovej propadák.

Ba naopak. Záměrně jsem to nasměrovala do míst, kde vím, že pejskaři nechodí, a kde se

občas nějaká ta zvěř zdržuje. A dobře jsem udělala. Rumíček nám zase našel zvířátko a Tali mu to profesionálně přiznala. Bažant! Zase vybuchnul přímo pod nohama a já mohla Tali vést k tomu, co má po vystavení následovat. Ne, že by to bylo to ono, ale aspoň jsme neskončily v kotrmelcích.

Tohle je to, za co jsem Rumíčkově fakt vděčná. Že totiž nejen zvěř najde, tím mi situaci připraví a zároveň ukáže Tali, co by asi tak měla dělat. Ale, a to je pro mě hodně důležitý, když se pak zvěř zvedne, nemusím se o něj starat a můžu se plně věnovat Flekatici.

Došli jsme na myšopole a já ji zase nechala, ať si dělá, co jí libo. A my si s Rumíčkem kopali a házeli. A... občas jsme tam u toho nebyli sami, občas se k nám i někdo flekatej přidal. A kupodivu - se posléze ani nezapomněl někde v dálavách, jako to bylo v pátek před tím. Hezký to bylo, moc hezký. I když kapek náročný. Pro všechny.

Však jsme taky po příchodu domů všichni náležitě vytuhli vedle pánika, kterej vůbec neměl tucha, kdy že jsme mu to odešli do kšá :-).

Tohle je na těch svátcích skvělý - nemusíte hlídat čas a dění a můžete si užívat to, co chcete. A my si užívali v polích, co hrdlo ráčilo. Pravda, úplně jinak, než jsem byla doposud zvyklá, ale..... bylo to fajn.:-)